

Első fejezet

Ruby görcsösen hánykolódott az ágyban nyugtalan éjszakai álma során. Úgy tűnt, hogy órákon át ingázik öntudat és eszméletlenség között – nem volt teljesen ébren, de nem is aludt. Vad szorongásos álmok váltakoztak zavaróan azzal a furcsa érzéssel, hogy az anyja ágyba teszi. Ami boldogító volt, csak éppen lehetetlen. Ruby egyedül élt, és tizenöt vagy több éve is megvan már annak, hogy a szülei ilyesmit tehettek. Ruby már megbánta a tegnapi estét a Revolution klubban. Dühösen az életre önpusztító hangulatba került, és nem tudott, vagy nem is akart nemet mondani az ingyen italokra, amelyeket a reménykedő pasik fizettek neki. Néhány tableta és némi kokain is befigyelt – homályosan emlékszik csak az egészre. De tényleg olyan sokat ivott és kábítózott, hogy most ennyire rosszul kell éreznie magát? A másik oldalára fordulva a takaró alá dugta lüktető fejét. Ma fontos dolga van – hamarosan megérkezik a mamája –, de Ruby egyszerre úgy érezte, hogy nincs ereje hozzá. Csak el akart bújni a világ elől, begubózni a másnaposságával, elmenekülni a rátörő családtól, felelősségtől, árulástól és bánattól. Azt akarta, hogy tűnjön el az élete – legalább pár órára.

A párna alá fúrva a fejét halkán felnyögött. Meglepően hűvös volt a párna alatt – hűvösebb, mint szokott –, és egy pillanatra felfrissült és kisimult tőle. Milyen jó rejtkehely lehetne ez egy kis...

Valami nem stimmel. A szag. Milyen szaga van ennek az ágyneműnek? Ez a szag... nem jó. Rémület kezdett úrrá lenni

a másnaposságán. Az ő ágyneműjének mindig citrusillata van. Ugyanazt a textilöblítőt használta, mint az anyja. Akkor miért érez most levendulaillatot? Ruby csukva tartotta a szemét, a párna a fejére borult. Veszettül járt az agya, ahogy megpróbálta felidézni a tegnapi éjszaka eseményeit. Smárolt egy pasival, és még többel flörtölt... de nem ment el egyikkel sem, vagy igen? Nem, egyedül ment haza a saját lakásába. Emlékezett rá, hogy ledobta a kulcsait az asztalra, vizet ivott a konyhai csapról, és bekapott pár szem Nurofent, mielőtt bezuhant az ágyba. Ez múlt éjjel volt, nem igaz?

Érezte, hogy felszínessé válik a légzése, elszorul a mellkasa. Szüksége volt az asztmainhalátorára. Kinyújtotta a karját, és kotorászni kezdett az éjjeliszekrényen – akármilyen részeg volt is, mindig a keze ügyébe helyezte az inhalátort. De most nem volt ott. Még messzebbre nyúlka. Semmi. Nem is volt éjjeliszekrény. Falba ütközött a keze. Nyers téglafalba. Az ő fala nem ilyen... Ruby lekapta a párnát a fejről és felült. Eltátotta a száját, de csak egy vékony nyüszítésre telt tőle – a pánik egész testében megdermesztette. Ő a saját kényelmes, otthonos ágyában aludt el. És most egy hideg, sötét pincében ébredt.

Második fejezet

A nap magasan járt az égen, és a carsholti strand csodás látványt nyújtott: a hosszan elnyúló aranyhomok átmenet nélkül olvadt bele a Solent-szoros nyugodt vizébe. Andy Baker gondolatban vállon veregette magát – Carsholt a szó szoros értelmében az út vége, így bármilyen szép is a strand, alig volt ott egy lélek.

Csak Cathy, ő és a gyerekek. Övék volt az egész hely, és tökéletes szombatnak nézhettek elébe a tengerparton. Piknikezés, egy kis frizbi, néhány sör – már a gondolattól is oldódni kezdett a munkahét stressze.

Andy hagyta a fiúkat árkot ásni – tudta, hogy ez csak az előjáték a heves harcokhoz a rakoncátlan ikrek között –, és letelepedett a víz szélén. Mitől olyan megnyugtató ez a hely? Az elszigeteltségtől? A kilátástól? A partot csapkodó tenger hangjától? Andy benyújtotta a lábujjait a vízbe. Gyerekkora óta járt ki ide. Később hozta a feleségét – az első feleségét – és a fiúkat is. Annak persze nem lett jó vége, de most, Cathy felé pillantva, aki együtt ásott és viccelődött Tommal és Jimbóval, Andy elégedettséget érzett.

Menedék volt ez a hely, és egész héten erre az alkalomra várt. Egy biztonsági cég vezetése elméletben jól hangzik, de a gyakorlatban végeérhetetlen küszködés. Régebben lehetett rendes embereket alkalmazni, de ma már nem. Talán az idegenek beáramlása vagy a modern kor az oka, de most mintha minden harmadik alkalmazottnak drogproblémája lenne, vagy lányokra

hajtana. A múlt hónapban is beperelte egy éjszakai klub tulajdonosa, aki rajtakapta az egyik emberét, hogy ketaminnal kereskedik a klub mosdójában. Túl öreg ő már az ilyesmihez – lehet, hogy ideje lenne elgondolkodnia a visszavonulásról.

Andy zajt hallva felkapta a fejét. A háta mögül jött. A fiúk irányából. Kiabáltak. Nem, sikoltoztak.

Andy már felgyorsult szívveréssel vágatott a homokban. Megsérült valamelyik? Cathyt látta, de hol vannak a fiúk?

– Cathy?

A felesége még csak oda sem nézett.

– CATHY?

Végül mégis felpillantott. Hamuszürke volt az arca. Megpróbált mondani valamit, de mielőtt megszólalhatott volna, a fiúk rárontottak, és úgy kapaszkodtak belé, mintha az életük múlna rajta.

Andy zavartan és riadtan bámult rájuk. Cathy magához szorította a gyerekeket, de közben a kiásott árokra tapadt a tekintete. Van ott valami, ami megijesztette őket? Egy döglött állat vagy...

Andy már közel járt az árok széléhez. Már sejtette, mit fog találni. Szinte látta a lelki szemeivel. De még így is kihagyott egy ütemet a szívverése, amikor belenézett a lyukba. Meredek oldalú, úgy egy méter mély árok volt – és a fenekén, a nedves homoktól körülfogva, egy fiatal nő sápadt arca meredt rá.

Harmadik fejezet

Ruby látását hóvakság homályosította el, és még jobban elszorult a mellkasa. Súlyos asztmarohama volt, és az eluralkodó pánik felületessé, szabálytalanná tette a légzését. Érezte, hogy olyan vadul kalapál a szíve, mintha fel akarna robbanni. Mi történik velem? Valóságos ez?

A karjába mélyesztette a fogait. Egy pillanatra belehasított a fájdalom, de a még erősebb légszomj arra készítette, hogy megpróbáljon több levegőhöz jutni. És ez valóságos volt. Tudnia kellett abból, hogy milyen rohadtul fázik. Vacogva feküdt vissza az ágyra, és igyekezett megnyugodni. A gondolat, hogy nincs meg az inhalátora, halálra rémítette, de meg kellett próbálnia legyűrnie a pánikot, ha nem akarta elveszíteni az eszméletét. Azt nem lehet. Itt nem.

Nyugalom. Próbálj relaxálni. Gondolj szép dolgokra. Gondolj anyádra. És apára. És Cassie-re. És Conorra. Gondolj rétekre. És folyókra. És napsütésre. Gondold azt, hogy gyerek vagy. Gondolj játszótérre. A nyarakra a kertben. Gondold, hogy átszaladsz az esőztetőn. Találj boldog gondolatokat.

Ruby mellkasa most kissé lassabban süllyedt és emelkedett, valamivel kevésbé volt felületes a légzése. *Őrizd meg a nyugalmad. Minden rendben lesz.* Nyilván egyszerű magyarázata van ennek az égésznek. Megtámasztva a hátát a párnákon, vett egy nagy levegőt, és elkiáltotta magát: – Hahó!

Furcsának hallotta a saját hangját a csupasz téglafalakról visszaverődve. Sötét volt a pincében, csak az ajtó alatt szűrődött

be némi fény, amelynél felmérhette a környezetét. Nagyjából ötször öt méteres lehetett a helyiség, és úgy nézett ki, mint egy átlagos lakoszoba – egy ágy, egy asztal székekkel, egy tűzhely, rajta teáskanna, néhány könyvespolc –, csak éppen nem voltak ablakai. Az alacsony mennyezetet padlódeszkák alkották, de különös módon nem volt köztük rés, sem repedés, ami átengedje a fényt.

– Hahó? – Megremegett a hangja, ahogy próbált úrrá lenni az újra közeledő pánikrohamon. Most sem jött válasz, nem észlelt semmilyen életjelet.

Hirtelen felpattant – minden jobb, mint ott ülni, és szörnyű gondolatokat forgatni a fejében. Átvágva a helyiségen lenyomta a nehéz vasajtó kilincsét, de zárva volt. Eszelősen körözni kezdett a kis térben, a menekülés útját keresve, de nem talált semmit.

Megborzongott. Félig halálra vált a félelemtől, és csontig átfagyott. A tűzhelyen állapotodott meg a tekintete. Öreg gázsütő volt alul két ajtóval és négy rózsával. Az az ötlete támadt, hogy bekapcsolja. A négy gázrózsa bemelegíthetné a helyiséget, és egy kis fényt is adna. Elfordította a gombot, és megnyomta, hogy begyulladjon. Semmi. Ruby egymás után végigpróbálta a tárcsákat. Még mindig semmi.

Megkerülte a tűzhelyet, hogy benézzen a háta mögé.

Nem értett a tűzhelyekhez, de vannak dolgok, amik nyilvánvalók, nem igaz?

A tűzhely nem volt bekötve. Nem vezettek ki belőle csövek. Csak kirakati tárgy volt. Ruby lerogyott a földre. Most már kibuggyantak a zavarodottság és félelem könnyei.

Miféle hely ez? Miért van itt? Ruby fejében egymást kergettek a kérdések, miközben megpróbálta feldolgozni a rendkívüli

helyzetet. Gyorsan átadta magát a kétségbeesésnek, az álláról a padlóra potyogtak a könnyei.

Ekkor váratlan zajt észlelt a közelben, és felkapta a fejét.

Mi volt ez? Felülről vagy letről jött?

Megint hallotta. Léptek. Határozottan léptek.

Közelednek. Megállnak az ajtó előtt.

Ruby talpra ugrott, életet lehelt belé a veszély.

Csend. Aztán hirtelen eltolták a kukucskáló fedlapját az ajtón, és egy szempár jelent meg a nyílásban. Ruby hátratántorodott, behúzódott a sarokba – a lehető legtávolabb akart kerülni az ajtótól.

Reteszek zörgését hallotta.

– SEGÍTSÉG! – sikoltotta Ruby.

De mást már nem tudott mondani. Az ajtó feltárult, fénnyel árasztva el a helyiséget. A hirtelen betörő világosság elvakította Rubyt, be kellett hunynia a szemét. Aztán lassan, óvatosan kinyitotta.

Magas alak állt az ajtóban. Csak a sziluettjét látta az ellenfényben, a vonásait nem tudta kivenni. Csupán egy árnyék – imbolygó, figyelő.

Aztán egyszerre, olyan hirtelen, ahogy kinyílt, becsapódott és döndülve bezárult a nehéz ajtó. És most ketten voltak odabent a sötétben.

Ruby a kezébe temette az arcát, és istenhez imádkozott, akiben nem hitt, könyörögve, hogy kegyelmezzon meg neki. De hiába az ima, nem tudta tökéletesen elnémítani a felé tartó léptek zaját.

Negyedik fejezet

Helen Grace felügyelőt verte a szél, ahogy a parti úton repesztett. Korábban még nem járt ezen az elzárt, távoli helyen, és tetszésére volt, amit látott. A vadság, az elszigeteltség – ezt neki találták ki. Ahogy megnyílt előtte az út, fokozta a sebességet, belefeküdve az erős szélbe.

Amikor már láthatóvá vált a tetthely, levette a gázt, és szolid ötven kilométer per órával haladt tovább a Kawasakiján. Lloyd Fortune nyomozó őrmester már várta a szélben lobogó rendőrségi kordon előtt. A jó eszű, fiatal Lloyd, aki reklámarca lehetett volna a southamptoni rendőrség etnikai kisebbségeket támogató politikájának, nagy dolgokra volt hivatott. Helen kezdettől fogva tisztelte és kedvelte, de még mindig furcsa volt számára, hogy ő a második ember. Charlie-t az Ella Matthews utáni hajsza idején átmenetileg előléptették őrmesternek, de ebből nem lett állandó kinevezés. És amint Charlie bejelentette, hogy gyereket vár, akadémikus kérdéssé vált a dolog – a belátható jövőben marad a régi, nyomozói rangja. Ez nem volt méltányos, de így működtek a dolgok, a dolgozó anyáknak mindig is rosszabbak voltak az esélyeik.

A régi csapat feloszlott. Tony Bridges örökre távozott a testületből, Grounds nyomozó hamarosan nyugdíjba vonul, Charlie anyaságin van, mert néhány héten belül szülni fog. Lloyd lett az új nyomozó őrmester, és jött két új nyomozó – most egészen máshogy fest a Súlyos Bűncselekmények Osztálya. Helen, ha őszinte akart lenni, kissé kényelmetlenül érezte magát. Még

A BABAHÁZ

nem sikerült belőnie az új embereket, még meg kellett találni a közös ritmust a frissen összeállt csapaton belül. De ennek egyetlen módja volt: ha együtt esnek át a tűzkeresztségen.

– Mit tud mutatni nekem, Lloyd?

Már átbújtak a rendőrségi kordon alatt, és a homokban tartottak az árok felé.

– Fiatal nő. Egy méter mélyre temetve. Két gyerek találta meg úgy egy órával ezelőtt. Ott vannak a szüleikkel.

Lloyd a négytagú családra mutatott, akik összebújtak a rendőrségi takarók alatt, és egy egyenruhás zsarú éppen rögzítette a tanúvallomásukat.

– Van kapcsolatuk az áldozattal?

– Nincs, hétvégeken járnak ki ide. Általában csak ők vannak az egész helyen.

– Lakik valaki a közelben?

– Nem. A legközelebbi házak öt kilométerre vannak.

– Ide látni éjszaka a világítótoronyból?

– Túl messze van.

– Úgy tűnik, nagyon jó helyet választottak.

Némán elsétáltak az árok széléig. Meredith Walker, a Southamptoni Központi Rendőrkapitányság vezető helyszínelője már lent volt az árokban, és dolgozott a holttest óvatos kiszabadításán. Helen felmérte a környezetet. A fehér ruhás helyszínelő egy nő teste fölött görnyedezett, aki békésen aludni látszott, dacára a hajába, a szemébe, az ajkaira tapadt nedves homoknak.

A nő arca, válla, felsőteste és karja már szabadon volt. Betegesen sovány volt, a bőre nagyon sápadt, ami még jobban kiemelte azt az egy tetoválását. A részleges bomlás ellenére is furcsán szép látványt nyújtott, a szeme még őrizte élénk kéksé-

gét a fekete haj keretében. Helennek a Grimm-meséket juttatta eszébe, a gótikus kisasszonyokat, akik az igaz szerelem csókjára várnak.

– Mióta lehet itt? – kérdezte Helen.

– Nehéz megállapítani – válaszolta Meredith. – Ebben a mélységben hideg és nedves a homok, ezek ideális feltételek a holttest konzerválásához. Állatok vagy rovarok sem férhettek hozzá. De nem mostanában került ide. A bomlás mértékének alapján azt mondanám, hogy két vagy három éve. Jim Grieves majd pontosabb lesz, ha beszállítjuk hozzá a hullaházba.

– Lehetőleg még ma este kérem a helyszíni fotókat – mondta Helen.

– Rendben. Bár azt nem látom, mennyi hasznuk lenne. Bárki tette, elővigyázatos volt. Eltávolította a fülbevalókat és az orrpiercinget. Levágta a körmeit. Arról nem beszélve, hogy az idő és az áramlás milyen hatással volt az esetleges egyéb bizonyítékokra.

Helen megköszönte Meredithnek, aztán lement a víz széléig, hogy felmérje a környezetet. Már most rángatóztak az idegei. Ezt gondosan és előre eltervezve követte el valaki, aki pontosan tudta, hogy mit csinál. Ez nem egy amatőr munkája. Ami határozottan azt sugallta Helennek, hogy nem ez volt a gyilkos első bűntette.

Ötödik fejezet

– Maradjon ott. Ne jöjjön közelebb.

Ruby a falnak vetette a hátát a sarokban. Maga elé nyújtotta a két karját, hogy kivédje a támadást, de már akkor tudta, hiábavaló kísérlet.

Katt. Erős fényű zseblámpa sugara irányult rá.

Rubynak zakatolt a szíve, miközben figyelte, ahogy a fény-sugár végigpásztáz rajta, az arcától a mellkasán át a combjáig, majd le, a lábához. Dacára az elhatározásának, hogy erősnek mutatkozik, cserben hagyta az elszántsága, és kitört belőle a zokogás.

– Nem kell félni.

A férfi hangja nyugodt és kimért volt. Nem ismerte fel, de tisztán hallotta a southamptoni akcentust.

– Engedjen el, kérem – hadarta könnyek között. – Nem mondom el senkinek. Én...

– Fázol?

– Kérem. Én csak szeretnék hazamenni.

– Ha fázol, adhatok még egy takarót. Azt akarom, hogy otthonosan érezd magad.

Megsemmisítő volt ez a hűvös pragmatizmus. Úgy beszélt, mintha nem történt volna semmi különös. Mintha mindez normális lenne.

– Nem vagy éhes?

– Haza akarok menni, te rohadék. Elég ebből... ne szólj hozzám. Csak... vigyél haza. A rendőrség keresni fog...

- Senki nem fog keresni, Ruby.
 - A szüleim keresni fognak. Ma átjön a mamám...
 - A szüleid nem szeretnek.
 - Mi?
 - Sosem szerettek.
 - Honnan veszi...
 - Láttam, hogy bánnak veled. Miket mondanak rólad, ha nem vagy ott. Meg akarnak szabadulni tőled.
 - Ez nem igaz.
 - Tényleg? Te hagytad ott őket, nem emlékszel? Ezek után miért keresnének?
- Rubynak szavát szegte ez a kegyetlen érvézés.
- Nem... nem. Téved. Hazudik. Ha pénzt akar, nekik van...
 - Én csak az igazat mondom. Nem kellesz nekik. De nekem igen.

Ruby egyre hangosabban zokogott. Nem lehet igaz, hogy ez történik vele.

- Haza akarok menni – nyüsztette.

A zseblámpa sugara közeledett. A férfi már mellette állt. Ruby lecsüggesztette a fejét, szorosan lecsukta a szemét. Érezte a férfi leheletét. Összerándult, amikor simítást érzett a haján.

- Jó ezt hallani, szerelmem. – Meleg suttogás volt a hangja. – Mert mostantól ez az otthonod.

Hatodik fejezet

Alison Sprackling dühös volt a lányára. Megbeszélték, hogy tizenegykor találkoznak – és most mindjárt délután egy óra. Hol a pokolban lehet?

Nem nyitott ajtót a csengetésre, ezért Alison bement a saját kulcsával. Ruby egyedül élt egy kicsi, lepattant lakásban. Szeretett bulizni, és péntek esténként gyakran járt el inni, így nem lett volna meglepő, ha most a paplan alá bújva próbálná kialudni a másnaposságát, mit sem törődve a világgal.

Persze arra is megvolt az esély, hogy hazahozott magával valakit – ez az a téma, amelybe Alison nem szívesen gondolt bele, tekintettel a lánya viharos szerelmi múltjára –, de ne szépítsük, nagyon is benne volt a pakliban.

Nagyon sok idejébe telt eljuttatni a családot arra a pontra, ahol lehetőségessé válik a megbékélés – Alison szentül megfogadta, hogy nem fog lovagolni a lánya hibáin, akármilyen megbízhatatlan és akaratos is Ruby. Hónapok diplomáciai munkáját fektette bele, hogy visszatérítse a lányát a család kebelére – ma lenne a napja, amikor felkeresik a bérbeadót, megrendelik a költöztetést. Ez az ünneplés napja, amikor ráütik a pecsétet a józan ész nehezen kivívott győzelmére a sérelmek felett.

Alison másra sem vágyott. Visszatérés a normális világba, boldogító családgyesítés. De akkor hol van Ruby? Hová tűnhetett – éppen ma? Nem kéne felhívnia Jonathant? Megkérni, hogy jöjjön ide? Nem, jobb, ha nem ad muníciót neki most, amikor még ilyen törékeny a fegyverszünet.

Ruby egy évre szóló kiűzetése a családból szörnyű volt.

Nemcsak a keserű vádaskodások, a könnyek, a fenyegetések miatt, hanem még inkább a hiánya, a legidősebb gyerek hiánya miatt a családi összejövetelekről, vakációkról, kerti partikról. Ez így egész egyszerűen nem tűnt helyesnek, olyan volt, mintha a család – és Ruby – szándékosan hátat fordítanának egy égő háznak vagy egy fuldokló embernek.

Alison újra végigjárta a lakást – a hálótól a fürdőszobán át a nappaliig –, de a lányának nyoma sem volt.

Mi akar ez lenni? A lázadás utolsó megnyilvánulása? Figyelmeztetés, hogy Ruby még mindig képes – és hajlandó – a maga ura lenni? Vagy valami komolyabb dologról van szó? Megszegte az egyezségüket? Alison rendkívül idegessé tette ez a bizonytalanság.

Ekkor jött a váratlan madár csiripelés – Alison telefonja jelezte, hogy új üzenete van a Twitteren. Ruby rendszeresen használta – Alison így tudott nagyjából képben lenni a lányát illetően –, ezért most rohant a táskájához, és előkotorta a mobilját.

Rubytól jött az üzenet. Alison homlokráncolva olvasta. Aztán újra elolvasta. Nem lehet ilyen önző, vagy igen?

„El kell mennem, hogy egyedül legyek. Ha jobban szeretettek volna, akkor maradnék... R.”

Igen. Ruby a fejükre szakította a tetőt. És Alison azonnal tudta, hogy innen már nem lesz visszatérés.

Hetedik fejezet

Befejezve a tweetelést a férfi kikapcsolta a telefont, és betette a dzsekije zsebébe. Még egyszer ellenőrizte, hogy tiszta-e a levegő, de ez túlzott óvintézkedés volt: senki nem hatolt be ilyen mélyen az erdőbe.

Továbbment, lassan gázolva át az aljnövényzeten, vigyázva, nehogy tüske vagy tövis akadjon a ruhájába. Nem valószínű, hogy a műszálas anyag szövetszálakat hagyjon maga után, de jobb félni, mint megijedni.

Kiért egy kis tisztásra. Itt kevésbé sűrű volt a növényzet, a talaj homokos és száraz. Tökéletesen alkalmas a célra. Megtisztítva egy kisebb földdarabot, kivett egy nagy köteg gyújtóst a hátizsákjából, és elkezdte őket gondosan feltornyozni. Hamarosan már csinos halom emelkedett előtte, egy kis árokkal körbefogva, amelyet egy vakolókanállal ásott. Az árok megfogja az esetleg kipattanó szikrákat – egy erdőtűz katasztrófális lenne. És első a biztonság, mindig első a biztonság.

Egy kis alágyújtós forgács a rásegítéshez. Ez ugyan veszélyesebb, mintha újságpapírt használna, de az újság még egy féleszű rendőrnek is nyomokat szolgáltatna, ezért választotta inkább a paraffint. Furcsa volt megérezni a tűz melegét egy eleve meleg szombat délutánon, de a muszáj nagy úr. Ha bárki észlelné, azt hiheti, hogy kirándulók sütögetnek – rengeteg van belőlük az évnek ebben a szakában. Amúgy meg ő már rég eltűnik innen, mire valaki felfedezi, szóval...

A felfedezés gondolata, bármilyen nevetséges volt is, cselekvésre sarkallta. Kiszedte Ruby pizsamáját a zsákból, és a tűzre vetette. Figyelte, ahogy elég, összezsugorodik a kis máglyán. Eleinte nem akart lángra kapni, de aztán, ahogy tüzet fogtak az első szövetszálak, elkerülhetetlenné vált a megsemmisülés.

Ostobaság, hogy ennyire élvezi. De önkéntelenül is így érzett. Szép volt – a lopakodó lángok, a kihunyó parázs, a finom hamuvá porló selyem. A férfit megindította a látvány, tudatosult benne a jelentősége. Rubynak ez itt a vég. Most már halott, elveszett, de a tűzből, a hamuból valami új és gyönyörű születik.

Nyolcadik fejezet

A fiatal nő kihűlt, élettelen teste a boncasztalon feküdt. A testét éveken át körülzáró homokot szemenként lesöpörték róla, és elküldték elemzésre, így az áldozat most furcsán tisztának tűnt. A partról eltávolítva, csupaszon közszemlére téve a rendőrségi hullaházban, szálnalmas látványt nyújtott. Nagyon sovány volt – kész csontkollekció, ahogy Jim Grieves, a patológus fogalmazott a telefonban. Ahogy Helen végignézett a holttesten, elfogta a rosszullét. Egykor eleven fiatal nő volt, de most szürke a bőre, cserepes, repedezett az ajka, és a csontjai mindenhol kibökik azt, ami a bőreből maradt. Helen mély-séges szálnalmat érzett iránta.

A rendőrség Országos Számítógépes Nyilvántartásának és az eltűnt személyek adattárának szokásos átnézése nem hozott eredményt. Helen ezért úgy döntött, hogy egyből a hullaházba jön, hátha Jim vetni tud némi fényt arra, ki volt ez a lány, és hogyan jutott erre a sorsra.

– Kíéheztették – közölte elsőként Jim.

Nem arról volt szó, hogy nincs benne részvét, amikor egyből a lényegre tért, de a sokéves szolgálat, a több száz holttest után már nem érzett késztetést a kellemkedésre.

– A gyomra narancs méretűre szűkült, meggyengültek a csontjai, és nem ehető dolgok, fa, gyapjú, sőt fém nyomait találtam az emésztőrendszerében.

Helen bólintott.

– Még dolgoznom kell rajta, de eddig nem találtam meg a halál nyilvánvaló okát. A nyak és a csigolyák érintetlenek, nincs jele golyó vagy kés ütötte sebeknek, sem manuális vagy segédeszközzel történő fojtogatásnak, így jelenleg azt feltételezem, hogy halálra éheztek.

– Jézusom.

– Ez összhangban van néhány egyéb megfigyeléssel. A szürke, pergamenszerű bőrrel... már ahol megmaradt a bőr, és a szemek jellegzetes rossz állapotával. Azt mondanám, hogy gyakorlatilag megvakult a végére. A vérképe pedig azt mutatja, hogy teljesen hiányzott a D-vitamin a szervezetéből.

– Ez mit jelent?

– Mindent összevéve arra utal, hogy teljes sötétségben tartották az élete utolsó heteiben vagy akár hónapjaiban.

Helen nem talált szavakat, amelyek ki tudnák fejezni ezt az iszonyatot. Halálra éheztek ezt a fiatal nőt a pokoli sötétségben?

– Van még valami? – kérdezte Helen gyorsan.

– Nyilván feltűnt a tetoválás, egy kékmadár a jobb vállán, ami három-öt évvel ezelőtt készülhetett. És a gödröcskék az ágyéktájon. Valamilyen régi nemi úton terjedő fertőzés nyomai lehetnek, vírusos szemölcsökre tippelek, de csak a tesztek elvégzése után tudom megerősíteni.

– Mennyi ideig volt eltemetve?

– Nehéz pontosan megmondani. Amint látja, a test már bomlásnak indult. A szkeletalizáció harminc százalékban végbement, de a bőr jelentős része még megvan, és a haj többé-kevésbé érintetlen. A hő felgyorsítja a bomlást, míg a hideg lassítja, és abban az árokban elég hideg volt. Ezért kettő-négy évre becsülném.

A BABAHÁZ

Helen fújt egyet: pontosabb becslésben reménykedett.

– De van valamim, ami talán segít – folytatta Jim. Megfordulva Helen elé tartott egy kis fémtálat. Helen belenézett: egy pici, elektronikus eszközt látott benne.

– Az áldozatnak szívritmuszavara volt. Ez egy pacemaker – magyarázta Jim, letörölve a rozsdát és a rászáradt vért a műszerről –, amin szerepel a gyártó logója és a sorozatszám.

Helennek sikerült előrukkolnia egy félmosollyal: végre valami jó hír.

– Futtassák le a sorozatszámot – mondta Jim –, és meglesz a lány.

Kilencedik fejezet

Sanderson nyomozó nehéz szívvel tartott a millbrooki lakás felé. Minden arra vallott, hogy ezt a sorsot szánták neki – rá löcsölik azokat az ügyeket, amelyekkel senki más nem akar bajlódni a Súlyos Bűncselekmények-csapatból. Helen, Lloyd és még sokan kint vannak Carsholtban, egy érdekes esetről.

És mi maradt neki? Egy dicsőséget hozó eltűnési ügy.

Sanderson nem hibáztatta Helent, aki mindig méltányosan bánt vele, és rendőr nőtársként támogatta. Nem őt, hanem vitán felül Lloyd Fortune-t tartotta felelősnek, aki érzése szerint az új nyomozókat favorizálta vele szemben. És ez nem igazságos – ő tapasztaltabb volt, jobban ismerte Southamptont, mint ezek a kezdők –, de egy rendőrörsön már csak ilyen kiszámíthatatlanul intézik a dolgokat.

A lakás kinézete sem tett jót a hangulatának. Elképesztő, mit meg nem engednek maguknak a bérbeadók manapság, amikor gyakorlatilag senkinek nem telik már ingatlanvásárlásra. Szűkös és jellegtelen stúdióapartman volt. Penészfoltok a mennyezeten, rosszul illesztett, huzatos ablakok, és Sanderson biztos volt benne, hogy élőlények vannak a szegélyléc alatt. Vagy haldokló lények. Az egész hely az enyészet szagát árasztotta.

Ezzel együtt valakinek az otthona volt, és a bérlő – Ruby Sprackling – valakinek a lánya. Alison, az anyja, az aggódó férjjel, Jonathannel az oldalán fel-alá járkált a lakásban. Félő volt, hogy ennek sírás lesz a vége, ezért Sanderson úgy döntött, egyből belevág, és annyi információt szerez, amennyit csak tud.

A BABAHÁZ

– Az utóbbi években sok... problémánk volt, de nem lépett volna le csak így – mondta Alison. – Arról volt szó, hogy a jövő héten visszaköltözik hozzánk, már hónapok óta beszéltünk erről, megtettük az előkészületeket...

– Nem lehet, hogy az utolsó pillanatban megijedt?

– Nem – jött a gyors válasz, noha Sanderson kihallotta belőle a kétely némi felhangját. És felmerült benne a kérdés, hogy a kőarcú férj miért nem szól egy szót sem.

– Azt mondja, hogy nemrég kapcsolatba lépett a szülőanyjával? – folytatta Sanderson.

– Nem mostanában, hanem időről időre az utóbbi két évben.

Ruby apja alig várta, hogy beszélhessen erről a témáról.

– Szörnyen rossz hatással volt rá az a nő – mondta –, rászoktatta a drogokra, az iskolakerülésre, rendőrségi ügyekbe keveredett. Ruby búcsút mondhatott a kitűnő érdemjegyeinek, és a rohadt nő volt az oka mindennek.

Alison éles pillantása elérte, hogy fékezze magát. Visszafogta a dühös kifakadást, de hajthatatlan maradt. Tudta, amit tudott Shanelle Harvey-ről, és eszében sem volt megváltoztatnia a véleményét. Az ő többre hivatott lánya tavaly rossz útra tért, indulatos veszekedéseket és vádaskodásokat okozva a családon belül – és mindez abból az ártatlan és jó szándékú vágyból indult ki, hogy kapcsolatot teremtsen a biológiai anyjával.

Miközben az apa közlendőit hallgatta, Sanderson nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy Ruby jobban járt volna, ha beéri azzal, amije van. Shanelle Harvey-ről kiderült, hogy kispályás orgazda, tolvaj és díler, kétes hobbikkal és még kéte-sebb barátokkal. Távolról sem az a szegény sorsú, de kurázssal megáldott anya, akit Ruby elképzelhetett magának.

– Tehát azt mondja, hogy eleinte nem aggódtak, most viszont... – terelte vissza Sanderson a beszélgetést az eredeti vágányra.

– Valóban nem aggódtam – ismerte el Alison. – Ruby néha talán megbízhatatlan és impulzív, nem volt kizárható, hogy bejedd, és lelép egy kis időre. De tegnap este óta csak egyszer posztolt a Twitteren, és higgye el, hogy ez nagyon nem vall rá. Ki van kapcsolva a telefonja... vagy egy tucatszor próbáltam már hívni...

– Mi van a kulcsaival? A táskájával?

– Úgy tűnik, hogy ezeket magával vitte – válaszolta Alison.

– Tehát bepakolt egy táskába?

– Nincs itt a hátizsákja. És az is igaz, hogy elvitte a ruhái nagy részét.

– Volt bármilyen nyoma erőszakos behatolásnak?

– Nem, új a zár, és elég megbízható, az ablakok is rendben vannak, de valahogy mégis...

Sanderson észlelte, hogy mentálisan kikapcsol, elkönnyelve magában Alisont mint háritó anyát, aztán visszakapcsolt figyelő üzemmódba. Helen Grace nagyon-nagyon komolyan vette az eltűnt személyek ügyeit – mindig is azt tartotta, hogy ezekből lesznek a gyilkossági és nemierőszak-esetek –, és Sanderson ismerte Helen elvárását, hogy minden követ meg kell mozgatni.

– Az inhalátora.

Alison immár elnyerte Sanderson osztatlan figyelmét.

– Asztmás?

– Születése óta. Több súlyos rohama volt még gyerekkorában. Kétszer is kórház lett a vége. És mindig magánál tartja az inhalátorát. Van egy kis mantrája, mielőtt kilép az ajtón: „Kulcs, táska, inhalátor...” Soha nem menne sehová nélküle.

– És?

– És ott találtam az ágya mellett. Leeshetett az éjjeliszekrényről a padlóra. De még ha rohanásban volt is, mert gyorsan el akart tűnni, nem lehetett annyira bejeddve, hogy itt hagyja az inhalátorát.

– És ha elfelejtette?

– Akkor mindenképpen visszajött volna érte – mondta határozottan Jonathan, aki ebben az esetben ugyanazt az álláspontot foglalta el, mint a felesége, attól függetlenül, hogy milyen viharos múltjuk volt a mostohalányával.

Sanderson feltett még néhány kérdést, aztán összegezte magában a dolgot. Ez az eltűnési ügy kezdett baljós árnyalatot öltetni. Bár mindent megtett, hogy megnyugtassa Alisont és Jonathant, az elfelejtett inhalátor megszólaltatta Sandersonban a vészcsengőt. Ez az a tárgy, amelyről mindenki más megfelelkezhet, kivéve Rubyt, akit születése óta üldöz az asztma. És itt felmerült a kérdés: valóban lelépett Ruby? Vagy egy harmadik fél is játékban van?